

РЕШЕНИЕ

№ 20204

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Мария Николова, като разгледа дело номер **1867** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във вр. с чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. Образувано е по предявен иск от Д. В. А., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], вход А, ет. 4, ап. 7, чрез адв. Ц. И. - Й. с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл срещу Изпълнителна агенция по лозата и виното (ИАЛВ), ЕИК[ЕИК] с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] за заплащане на обезщетение за времето, през което ищеца е останал без работа, поради незаконно прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022 г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното.

С молба - уточнение от 08.10.2024 г. се претендира присъждането на обезщетение за имуществени вреди на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за времето, през което е останал без работа, причинени поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022 г. издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното в размер на 13 602.00 лева (тринадесет хиляди шестстотин и два лева) за времето, през което не е заемал държавна служба, считано от 09.08.2022 г. до 09.02.2023 г., ведно е мораторна лихва в размер на 499.54 (четиристотин деветдесет и девет лева и петдесет и четири стотинки) за периода от 04.07.2024 г. до 08.10.2024 г. - датата на молбата, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на молбата - 08.10.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

В сезиращата съда исквата молба се твърди, че с Решение № 1728 от 17.03.2023 г. по адм. дело № 7953/2022 г., Административен съд София-град, оставено в сила с Решение № 8292 от 04.07.2024 г., по адм. дело № 5225/2023 г. на Върховния административен съд, влязло в сила на 04.07.2024 г., е отменена Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното за прекратяване на служебното правоотношение на Д. А. на основание чл. 107, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 108 от Закона за държавния служител с Изпълнителна агенция по лозата и виното и съгласно разпоредбата на чл. 104 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Твърди се, че ищеца не е работил по трудово или служебно правоотношение за времето от прекратяване на служебното му правоотношение - 09.08.2022 г. до момента на отмяна му, а именно 04.07.2024 г. Също така е посочено, че на 15.07.2024 г., в срока по чл. 122 от ЗДСл, ищеца е отправил покана - „Уведомление“ с вх. № 94-00-2 до Изпълнителния директор на ИАЛВ за изплащане на обезщетението по чл. 104 от ЗДС, но до момента на уточняващата молба такова не му е изплатено. Моли съда да уважи исквете така както са предявени.

В писмена защита по предявената искова претенция от 30.01.2025 г. се твърди, че сумата за обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в размер на 13 602 лева е наредена с платежно нареждане с регистрационен № 963037139407 от 19.07.2024 г. и е изплатена на Д. А. на 31.10.2024 г. от Министерство на земеделието и храните, поради което приема искането за неоснователно. На второ място е посочено, че лихва на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДСл в размер на 499.54 лева, считано от 04.07.2024 г. до 08.10.2024 г. е неоснователна, тъй като сумата за обезщетение в размер на 13 602 лева е наредена от длъжника, както приема и за неоснователно претендираната лихва от датата на подаване на исквата молба до окончателното изплащане на обезщетението.

В съдебно заседание ищецът - редовно призован, представлява се от адв. Ц. Й. с приложено пълномощно по делото. Моли съда да уважи исквата молба, вкл. с направеното изменение на исковите претенции на осн. чл. 214, ал. от ГПК от дата 27.05.2025 г. Претендира разноси по делото по предоставен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответника - Изпълнителна агенция по лозата и виното, представлявана от изпълнителен директор - редовно уведомен, представлява се от юрк. С. А. моли съда исквата молба да бъде отхвърлена. Предоставя писмени бележки в защита на тезата си за претендирано неоснователно обезщетение, ведно с лихвите по чл. 86, ал. 1 от ЗДСл.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, представлява се от прок. Н., като се изразява становище, че исквата претенция следва да се уважи, по първоначално предявения размер на обезщетението.

Представени са писмени бележки от ищеца в защита на предявените искове.

Административен съд София-град, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид становището на страните, провери изцяло законосъобразността на обжалвания

административен акт, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № РД 14-193 от 28.10.2010 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното Д. В. А. е бил преназначен на длъжност „младши експерт“ от сектор „Връзки с обществеността“ дирекция „Административно, правно обслужване и финанси“ в дирекция „Административно-правно обслужване и финансово стопански дейности“. Последователно със Заповед № РД 14-144 от 14.10.2011 г. е преназначен на длъжност старши експерт в същата дирекция, а със Заповед № РД 14-087 от 28.04.2016 г. е преназначена на длъжност главен експерт.

Съгласно Заповед № РД 14-112 от 21.10.2016 г. на изпълнителния директор на ИАЛВ, считано от 01.11.2016 г. А. е съвместявал длъжността си „главен експерт“ в дирекция „Административно-правно обслужване и финансово-стопански дейности“ с длъжността „директор“ на дирекция „Административно-правно обслужване и финансово-стопански дейности“ за срок до назначаване на титуляр на незаетата длъжност, но не повече от шест месеца. Със Заповед № РД-14-083 от 22.05.2017 г. е прекратено съвместяването на длъжността „директор“ на дирекция „Административно, правно обслужване и финансово-стопански дейности“ поради изтичане на срока.

Със Заповед № РД 16-004 от 24.02.2015 г. Д. А. е повишен във втори младши ранг за държавен служител и последователно със Заповед № РД 16-032 от 01.03.2016г. е повишен в първи ранг, а със Заповед № РД 16-005 от 20.02.2018 г. е повишен от първи младши ранг в пет старши ранг за държавен служител.

По делото са приложени и заповеди с № РД 14-24 от 23.03.2016 г.; № РД 14-008 от 15.03.2017 г.; № РД 14-007 от 05.02.2019 г.; № РД 14-083 от 15.03.2019 г.; № РД 14-005 от 25.02.2020 г. и № РД 14-006 от 23.03.2021 г. за определяне на основна месечна заплата възнаграждение. С последната заповед е определена основна месечна заплата в размер на 2267.00 лева като Д. А. е заемал длъжността директор на дирекция „Административно, правно обслужване и финансово-стопански дейности“.

Служебното му правоотношение с ИАЛВ е прекратено на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл със Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022г. на изпълнителния директор на ИАЛВ, считано от 09.08.2022г., тъй като е прието, че е налице обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебните си задължения.

В съдебното производство са приложени и Решение № 1728 от 17.03.2023 г. по адм. дело № 7953/2022 г. на Административен Съд С.-град, с което е отменена Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното за прекратяване на служебното правоотношение на А. на основание чл. 107, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 108 от Закона за държавния служител. Решението на АССГ е потвърдено с Решение № 8292 от 04.07.2024 г. Върховния административен съд по адм. дело № 5225/2023 г.

На 15.07.2024 г. до изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното, от Д. В. А. е подадено Уведомление с вх.№ 94-00-2, в което е посочено: „1. В двуседмичния срок по чл. 122 от Закона за държавния служител се явявам на работа - днес 15.07.2024 г. и 2. На основание чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител следва да ми изплатите обезщетение в размер на основната ми заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, т.е.

към 04.07.2024 г. (датата на решението на ВАС) за цялото време, през което не съм заемал държавна служба, но не за повече от 6 месеца“. Като е посочено и че: „...или общо обезщетението, което следва да ми заплати представляваната от Вас Изпълнителна агенция следва да е в размер не по малък от 13 602.00 лева“.

Представеното е заверено копие на служебната книжка № 155 от 11.01.2010 г. на Д. В. А., от която е видно, че същият е с прослуженото време в агенцията от 01.09.2011 г. до 09.08.2022 г. и след датата на прекратяване на служебното правоотношение - 09.08.2022 г. ищеца не е работил по друго служебно правоотношение до датата на новото му назначаване – 15.07.2024 г. За периода от 09.08.2022 г. до 15.07.2024 г. А. не е работил по трудово и по служебно правоотношение.

От Изпълнителна агенция по лозата и виното в производството са предоставени бюджетно платежно нареждане с регистрационен № 963037139407 от 19.07.2024 г. и извлечение от СЕБРА за изплатено обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 13 602.00 лева на Д. А. на 31.10.2024 г. от първостепенния разпоредител Министерство на земеделието и храните. Представена е и Заповед № РД-14-1 от 07.01.2025 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното, с която на Д. В. А. с ранг IV-ти старши за държавен служител с определена длъжност: директор на дирекция с длъжностно ниво по К. - 5 и наименование на длъжностно ниво - Ръководно ниво 5А, считано от 15.07.2024 г., с ниво на основна месечна заплата: 8, степен на основна месечна заплата: 1 (първа) е с основна месечна заплата 2537.00 лева.

По делото е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза по искане на процесуалния представител на ищеца. Съдът кредитира заключението, като е обективно и компетентно изготвено, непротиворечиво на събраните доказателства. Вещото лице С. Д.-К. в заключението си е посочила, че към 09.08.2022 г. - датата на прекратяване на служебното правоотношение на Д. В. А. със Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022 г. е заемал длъжността Директор на дирекция с ранг IV-ти старши за държавен служител, длъжностно ниво по К. - 5/пет/ и наименование на длъжностното ниво - „Ръководно ниво 5А“ на дирекция „Административно, правно обслужване и финансово-стопански дейности“ (АПОФСД) с основна заплата 2267.00 лв.“

В заключението си, експерта посочва и че:

1.) „размерът на индивидуалната основна работна заплата за длъжността директор на дирекция „Административно, правно обслужване и финансово-стопански дейности“ в Изпълнителна агенция по лозата и виното към 04.07.2024 г. - момента на признаване на прекратяването на служебното правоотношение за незаконно, съгласно нормативната уредба - Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, приета с ПМС №129 от 26.06.2012 г., ПМС 79 от 03.04.2024 г. и ПМС 115 от 23.04.2024 г. за директор на дирекция с длъжностно ниво по К. - 5/пет/ и наименование на длъжностно ниво - Ръководно ниво 5А , ниво на основна месечна заплата: 8(осем), степен на основна месечна заплата: 1 (първа), следва да е в размер на 2537,00 лева. (Две хиляди петстотин тридесет и седем лева). Като обезщетението съгласно чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за 6-месечен период следва да е в размер на 15 222.00 (петнадесет хиляди двеста двадесет и два) лева.

2.) размерът на законната лихва върху обезщетението, съгласно чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител, в размер на 15 222.00 лв. от 04.07.2024 г. - датата на влизане на Решение

№ 8292 на ВАС до датата на депозиране на молба-уточнение - 08.10.2024 г., е в общ размер на 559.03 лева (петстотин петдесет и девет лева и три стотинки) и

3.) законната лихва върху сумата от 15 222.00 лева от 08.10.2024 г. до 31.10.2024 г. – датата на плащане на част от обезщетението, е в размер на 132.55 (сто тридесет и два лева и петдесет и пет стотинки) лева.

С протоколно определение от 27.05.2025 г., на основание чл. 214, ал. 1 от Граждански процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл. 144 от АПК, по искане на ищеца, съдът е допуснал изменение на исковете за претендираното обезщетение за имуществени вреди, като на осн. чл. 104, ал. 1 във вр. с чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във вр. с чл. 203 и сл. от АПК, за периода 09.08.2022 г. до 09.02.2023 г., е определил същия да се счита предявен за сумата от 15 222.00 лева, вместо за сумата от 13 602 лева, както и мораторната лихва за периода от 04.07.2024 г. до 08.10.2024 г. в размер на 559,03 лв., вместо 499.54 лева.

В съдебното производство, по искане на ответника, за събиране на гласни доказателства е допуснат разпит на свидетеля М. А. Т. – главен счетоводител в дирекция АПОФСД на Изпълнителна агенция по лозата и виното. В разпита си свидетелят посочва, че сумата, която е следвало да се изплати на ищеца след възстановяването му е шест заплати по последната заплата преди уволнението, която е 2267.00 лева, или общо 13 602.00 лева. В показанията си свидетелят посочва, че след този период, заплатата на служителя е увеличена със сумата от 270.00 лева със заповед от 07.01.2025 г., считано със задна дата от 15.07.2024 г. - датата на възстановяването на ищеца и заявява, че по този начин са спазени двете увеличения за периода 2022 г. – 2024 г., когато Д. А. не е бил на работа.

При така установените фактическа обстановка и събраните по делото доказателства, съдът обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите – Изпълнителна агенция по лозата и виното.

В Закона за държавния служител, Глава шеста са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. В нормата на чл. 104, ал. 1, изр. първо от ЗДСл е регламентирано, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. От така очертаната правна разпоредба е видно, че искът за обезщетение е осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение.

От приложените доказателства по делото се установява, че със Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното, считано от 09.08.2022 г. е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл. 107, ал. 1, т. 5

от ЗДСл. Административният акт е обжалван и с Решение № 1728 от 17.03.2023 г. по адм. дело № 7953/2022 г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение № 8292 от 04.07.2024 г. по адм. дело № 5225/2023 г. по описа на ВАС, влязло в сила на 04.07.2024 г., заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена, като незаконосъобразна. Налице е първата предпоставка от фактическия състав на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл - отмяна на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца.

От представеното заверено копие на служебната книжка № 155 от 11.01.2010 г. на Д. В. А. се установява, че след датата на прекратяване на служебното правоотношение на 09.08.2022 г., ищеца не е работил по друго служебно правоотношение до датата на новото му назначаване отново в Изпълнителна агенция по лозата и виното на 15.07.2024 г., т.е. не се установява през процесния период от 09.08.2022 г. до 09.02.2023 г., ищеца да е заемала друга длъжност по служебно или трудово правоотношение. Следователно, за съда е налице е и втората предпоставка на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл - незаемане на държавна служба или извършване на друга работа по трудово или извънтрудово правоотношение за срока от 6 месеца.

По отношение на дължимия размер на обезщетението, съдът взе предвид следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение, в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно. Вследствие на тази норма, релевантен за определяне размера на основната заплата на ищеца, е момента на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, в процесния случай това е 04.07.2024 г. Видно от заключението на вещното лице, основната месечна заплата, към момента на признаване на прекратяването на служебното правоотношение за незаконно, на ищеца за длъжността директор на дирекция „Административно, правно обслужване и финансово-стопански дейности“, при прилагане на нормативната уредба - Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, приета с Постановление на Министерски съвет № 129 от 26.06.2012 г., Постановление на Министерски съвет 79 от 03.04.2024 г. и Постановление на Министерски съвет 115 от 23.04.2024 г. за директор на дирекция с длъжностно ниво по класификатор на длъжностите в администрацията - 5 и наименование на длъжностно ниво - ръководно ниво 5А, е в размер на 2537.00 лв. А обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл има за цел да компенсира служителя за вредите, претърпени от прекратяването на служебното правоотношение, като в конкретния случай, то следва да бъде определено в общ размер на 15 222.00 лева за период от шест месеца. От приложените бюджетно платежно нареждане с регистрационен № 963037139407 от 19.07.2024 г. и извлечение от СЕБРА се установява, че на Д. А. е изплатено обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 13 602.00 лв. (сума определена въз основа на основната заплата към момента на прекратяване на служебното правоотношение). Следователно на ищеца се дължи и сумата, представляваща разликата между сумата, която е следвало да получи и в действително получената. Изчислено служебно от съда на Д. В. А. следва да бъде изплатена и останалата част от дължимото му се обезщетение в размер на 1 620.00 (хиляда шестстотин и двадесет) лева.

По акцесорния иск.

С оглед основателността на главния иск, съединеният акцесорен иск за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение е основателен и следва да бъде уважен, считано от датата на предявяване на исковата молба, а именно 08.10.2024 г. до окончателно изплащане на задължението, така както е направено в искането на процесуалния представител. Съдът намира за необходимо да отбележи, че акцесорния иск има характер на обезщетение, дължимо на друго основание, което обезщетение е съизмеримо със законната лихва.

Относно иска за мораторната лихва в размер на 559.03 лева, съдът счита същият за частично основателен поради следното:

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 19.03.1996 г. по гр. дело № 3/95 г., ОСГК на ВКС, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението. От деня на поканата съгл. чл. 84, изр. 2 от Закон за задълженията и договорите могат да се претендират лихви като обезщетение за закъснялото изпълнение на задължението. От доказателствата по делото се установява, че с уведомление вх. № 94-00-2 от 15.07.2024 г., адресирано до изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното, ищеца е поискал да му бъде изплатено обезщетение, и следователно от тази дата се дължи и мораторната лихва за забава. Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид основателност на иска за обезщетение и доказателствата по делото, съдът констатира, че исковата претенция следва да се уважи частично – от датата на уведомлението, с което ищеца е поискал да му бъде изплатено обезщетението, а не от 04.07.2024 г., както е заявена исковата претенция с молба на осн. чл. 214 от ГПК за изменение на размера на исковите претенции. Служебно изчислено от съда с лихвен калкулатор за просрочени задължения към Национална агенция за приходите, ответникът дължи мораторна лихва на ищеца в размер на 442.88 лева (четиристотин четиридесет и два лева и осемдесет и осем стотинки) за периода от 15.07.2024 г. – датата, на която А. е поискал да му бъде изплатено обезщетението до 08.10.2024 г. – датата на исковата молба.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на делото и направеното искане на ищеца, следва да се присъдят разноски по представения списък по чл. 80 от ГПК, които са в доказани общо в размер на 2 810.00 лева, представляващи разноски за държавна такса – 10.00 лева, за адвокатско възнаграждение -2 400.00 лева и възнаграждение на вещното лице за изготвена съдебно-счетоводна експертиза – 400.00 лева.

Така мотивиран Административен съд София-град, I отделение - 34 състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по лозата и виното, ЕИК[ЕИК] с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на Д. В. А., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], вход А, ет. 4, ап. 7, сумата 1 620.00 (хиляда шестстотин и двадесет) лева, представляваща обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за времето, през което е останал без работа, вследствие на отмяната на Заповед № РД-14-023 от 08.08.2022 г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното, считано от датата на прекратяване на служебното правоотношение 09.08.2022 г. до 09.02.2023 г., ведно с законната лихва, считано от дата на депозиране на исковата молба 08.10.2024 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ иска над уважения до пълния предявен размер от 15 222.00 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по лозата и виното, ЕИК[ЕИК] с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на Д. В. А. с ЕГН [ЕГН], мораторна лихва в размер на 442.88 лева (четиристотин четиридесет и два лева и осемдесет и осем стотинки) за периода от 15.07.2024 г. до 08.10.2024 г.

ОТХВЪРЛЯ иска над уважения за мораторна лихва до пълния предявен размер от 559.03 лева, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по лозата и виното, ЕИК[ЕИК] с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на Д. В. А. с ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 2 810.00 (две хиляди осемстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: